

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, VI. SZERECSEN-UTCA 35. Telefon száma 339.

EGYETÉRTÉS

Csávolszky Lajos

Kossuth Ferencz

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. DALSZÍNHÁZ-UTCA 1. Telefon száma 542.

Budapest, október 28.

A Jassyban tegnap tartott népes politikai gyűlésen Sturza román miniszterelnök kifejtette a kormány programját, mely így foglalható össze: szigorú ragaszkodás a törvényekhez az államkormányzat összes ágában; teljes választási szabadság; a parasztszótály fellendítése és gazdasági helyzetének javítása, a fejedő eltörlése, továbbá a papság részére fizetett adóknak, mely kizárólag a parasztszótály terhére, megszüntetése, az államháztartás egységének helyreállítása új adók nélkül, a kiadások megszorítása a közigazgatásban elérendő megakarítások által, rend és fegyelem a hadseregben, reformok az egyházi törvényhozásban és a közigazgatásban. Románia külpolitikáját illetőleg Sturza miniszterelnök lényegleg a következőket adta elő: Románia modern külpolitikája a plevnai esztendőre keletkezett és Romániának királyság rangjára történt emelése által megerősített. Saját erejéből és saját sikereivel által Románia kivívta függetlenségét és tisztelt pozícióját az európai konferenciában és tudatában is van felelősségének, a mi civilizatorikus hivatását illeti a keleten. A nemzeti fejlődés által előírt emez utat fog továbbra is haladni. A nemzetiségi kérdésben, folytatva Sturza miniszterelnök, magatartásunk világos és határozott. Természetes, hogy tartózkodunk kell minden agitatorius befolyástól a szomszédos államok, különösen az osztrák-magyar monarchia felé. Irredentizmussal valódatk benünket, nevezetesen, hogy magyarországi fajtartásukat a törvény és rend ellen igazoljuk. Ily magatartást mi soha sem tanusítottunk, mi soha sem haladtunk azon az uton, melynek súlyos veszélyeket kellene ránk nézve magának rejtenie, ha velünk szemben hasonlóan járnának el. Az osztrák-magyar monarchia kiválólag elsőrangú szükségességet képez egy Európa egységsárá, mint a román királyság biztonságára nézve, e pontban pedig soha sem volt véleménykülönbség és nem is lehet. A románok irredentizmusa, ha létezik, abszurdum volna és a románok ügyeinek intézésében mindig el fogják tudni kerülni a lehetetlen és képtelen dolgokat. Nincs Romániában ép eszű és józan feletre képes ember, a ki irredentizmus, vagy daszdomanizmusra gondolna. Azt is állították, hogy mi be akarunk avatkozni Magyarországi belügyeibe. Soha semmi sem felel meg a románok szándékainknak. Bennünket mindnyájunkat csak az óhaj tölt el, hogy a románok és magyarok közti harcok és konfliktusok véget érjenek és helyükbe testvéri egyetértés lépjen, mert mindkét fél érdeke az kívánja, hogy a románok és magyarok barátságos viszonyt "spoljanak. Ép most állunk szemben Ferencz József császárral és királlyal egy spontán és fontos tényével, mely ránk nézve itt Romániában szintén jó előjel a jövőre. Örülünk a kegyesség e tényeknek, úgy mint mindenképpen a mi Ausztria-Magyarországhoz való viszonyunkat szilárd alapra helyezi és azt megerősíti, amennyiben egyrészt a kedélyeket megengetszeli, másrészt az őszhargot megszüntetve, mert fázardozásainkban a két állam közti jó viszony fenntartására kell irányulnia. E gondolatmenet mutatja az utat, melyen haladni fogunk. A miniszterelnök fejtegetéseit viharos tetszéssel fogadták.

A román konzervatívok a jövő vasárnap nagy pártgyűlést tartanak, melyen a képviselők és szenátorok, valamint a vidéki küldöttek is részt fognak venni. A pártgyűlésen meg fogják állapítani a választások alkalmával tanusítandó magatartásukat.

A Genuis a napokban egy beszélgetést kezdett, a melyet egyik munkatársa folytatott Van-Élvelde-del, a Kongó állam államtitkárával, a ki a

Öngyilkos nagyurak.

Hogy egy exzellenziás ur löjje magát főbe feleségével, egy valóságos belső titkos tanácsosa az uralkodónak — ez csakugyan nem mindennapi dolog. Még ritkább eset, ha az illető altábornagy, és legutóbb, hogy az altábornagy azért szánja rá magát a szomorú lépésre, mert olyan tettet követett el, a miért börtön előtt vonták volna felelősségre és menthetetlenül elítélik, ha életben marad. Adelsheimi Dunst Gusztávnak hívták azt az altábornagyot, a ki így tragikus módon fejezte be a mult hetén fényes katonai pályáját, a ki magas polcra áll, melyre feljutott, lassankint süllyedt lefelé, a ki folytonosan anyagi gondokkal küzdve, végre becsületre árán akart magán segíteni; de kitűdődően a dolog, a büntetés elől a halálba menekült. Harmanczott év előtt ugyancsak Bécsben egy ehhez nagyon hasonló eset történt. Csak hogy attól és a mi az az összefüggésben állottak, megrendült egész Ausztria, elbukott a hadsereg, a kormány, az egész rendszer, sőt kisbete múlt, hogy az általános rengés egy nagy összeomlásban nem végződött minden irányban. Azt az exzellenziás altábornagyot, a ki 1860-ban lett öngyilkos: Eynatten Ágostonak hívták, s ez is rántott magával egy másikat: Bruck Károly báró, Ausztria akkori hatalmas pénzügyminiszterét, kit sokan teljesen ártatlannak tartottak és tartanak ma is. A mai generáció gyorsan el és gyorsan feled. Az apák nem mesélik el fiaiknak a politikai rázkódásokat, az iskolában sem igen tanítják a negyvennyolcz utáni eseményeket. Innen következik, hogy bizonyára sokan lesznek, kik ezt a

Kongó államnak jövő államjogi viszonyával foglalkozott, tekintettel a francia előéleti jogra. Korai még — mondá — Kongó eladásáról és átengedéséről beszélni, miután nem valószínű, hogy az egyhamar be fog következni. Franciaország szerepe arra szorítkozhatik, hogy figyelmes szemlélője lehet az eseményeknek, miután az előéleti joga megvan. Azt meg kell engedni, hogy II. Lipót király, mikor megvetette közép-afrikai gyarmatainak az alapjait, egyedül Belgium érdekében cselekedett, s sem Anglia, sem Franciaország érdekében. A főkérdés két részre oszlik. Először Belgium és a Kongó állam közt levő viszonyra, azután a francia előéleti joga. A mi ezt az utóbbi kérdést illeti, Van Eelvelde-dnek nincsenek skrupulusai, hogy ez az előéleti jog fennáll, a kérdés csak az, hogy ez alkalmas pillanatban érvényesíthető.

A konstantinápolyi hivatalos körökben a leg-határozottabban tagadják azokat a híreket, melyek az európai sajtó legnagyobb részére eljutottak és a melyek szerint Konstantinápolyban a helyzet nyugtalanítóan alakul. Utalnak arra, hogy már napok óta a csendes és rendes semmi módon nem zavarták meg, valamint hogy az ipar és kereskedelem egészen a szokott mederben halad. Határozottan kijelentik, hogy nem forog fenn semmi ok arra az aggodalomra, hogy a normális állami megváltoztatnak. Epolly határozottan tagadják a trapezunti események ríkító leírásának valóságát, melyeket állítólagok szentanuk terjesztettek, melyeket határozottan kijelentik, "hogy a jelentett részletek, a mennyiben más tartalmaznak mint a Konstantinápolyból az ügyre vonatkozólag közölt hiteles jelentéseket, minden alapot nélkülöznek. Trapezunban és környékén is több nap óta teljes és zavartalan nyugalom uralkodik.

A Kaukázusba küldött orosz csapatoknak az a feladata, hogy megakadályozzák az oroszországi örmények átkelését a trapezunti, erzerumi vagy vanni kerületbe. Annak ellenére is azonban, hogy a nagy csapatösszpontosítás folytán a határon való átkelés nem éppen könnyű, néhány örménynek mégis sikerült titokban átmenni a határon. Tíz-tizen nagy tevékenységet fejtnek ki az örmény bizottságok és az itteni körökben, melyek a bizottságokkal érintkezésben állnak biztosra veszik, hogy az örmény vidékeken új események várhatók. Tíz-tizenből az örmény vidékekre kiküldött emésztársuk ugyanis mindennél azt a hírt terjesztik, hogy a reformirretek teljesen illuzórikusok, mert a porta engedeti ugyan most a kényszernek, de nincs komoly szándéka azokat megvalósítani. A billisi főkommandó táviraat szerint felgyevezett örmények tegnap megtámadták a város mecsseit abban az időben, mikor a török lakosság a pentéki imához gyűlt egybe. A gyertyelene és megellett törökök kénytelenek voltak életüket kővekkel és botokkal védekezni a támadók ellen. Mikor a hatóságok tudomására jutott az eset, haladéktalanul rendőrséget, csendőrséget és katonaságot küldtek a város összes kerületébe, hogy a rendet helyreállítsák. Az örmények egy része eltorlaszolta magát és folytatta a fegyveres harcokat. Mindkét részről voltak halottak és sebesültek.

Uj főrendiházi tagok. A hivatalos lap mai száma közli Tóth Vilmosnak, a közös legfőbb számvevőszék új elnökének főrendiházi taggá történt kinevezését. A hivatalos lap ugyanezen száma közli a Harkányi Frigyesnek és Károlynak adományozott bárói méltóságot s az örökös főrendiházi tagsági jog adományozását.

vilgára szóló tragédiát sem ösmerik elég részletesen.

Az 1860-iki Eynatten-fele sikasztás akkoriban roppant feltűnést és szenzációt keltett. Összefüggésbe hozták vele a lombardiai vereséget, az olasz hadjárat szerencsétlenségét. Eynatten porosz eredetű nemes volt, de már ifjú éveiben az osztrák szolgálatba lépett. Részt vett az 1859-iki hadjáratban, hol az élelmiszer- és takarmányszállítás felügyelőségét vette meg. És ez okozta vesztét, mert a szállítók csábító ajánlatokkal kezdtek környékezni, melyekkel szemben nem maradt hozzáférhetetlen. Péntz fogadott el s ez által részese lett egy nagymérvű sikasztásnak. A hadjárat szerencsétlenül végződött; Ausztria fenmaradása hajszálra függött csupán. Nyomozni kezdtek a csufos kudarc okait, mely a hadsereget épen a rossz élelmiszer miatt érte s egymással után érkeztek följelentések a szállítók ellen. Ők a legszigorubb vizsgálatot követelték. Ennek folyamán azután olyan dolgok kerültek napfényre, melyek Eynatten rendkívül kompromitáltak.

Kiderült ugyanis, hogy a vereség, mely a hadsereget érte, hogy a nyomor, melybe a katonaság jutott, főleg a lelkesítméletlen élelmiszernek tulajdonítható. A szállítók, s az ellenőrző tábornok, kötelességüket nem teljesítették lelkesítméletesen, hanem saját hasznukra dolgoztak. A katonaság egész napot át menelt s este kimerült állapotban ehhez dűlt pihenőre, nem mert volt aludni. A magentai útközében a Clam-és Lichtenstein-fele hadtestek reggel 8 órától kezdve pihenés nélkül harcoltak éjfélig; mikor pedig vége volt az ütközetnek, nem volt élelmiszer. Akatonákat azéhség annyira meggyengítette, hogy másnap jón 5-én nem voltak képesek továbbharcolni, s a hadtest kénytelen volt visszavonulni. Egy újságíró, mint szemtanú beszéli el, hogy a katonák napokon át nem

Liberalis áramlat Oroszországban.

— Az Egyetértés tudósítójától. — Moszkva, október 20.

Európa figyelmét most annyira lekötí Oroszországban az örmény kérdéssel szemben elfoglalt álláspontja, hogy ugyszólván észre sem veszi azt a nagy változást, a mely Oroszországban III. Sándor halála óta végbement. A politika főiránya ugyan most is a régi maradt, de azért lassankint kezd szabadabb levedőre is engedezni az orosz rónákon, s főleg az arisztokraciának az a része, mely minden tilalom dacára is élénk összeköttetésben áll Nyugat-Európával, egy idő óta sokkal szabadabb hangot hangosított meg. Vannak, a kik azt mondják, hogy III. Sándor uralkodásának első éveiben sem volt ez másként s hogy végeredményében II. Miklós is csak az abszolutizmust és a rabszolgaságot fogja fentartani.

Az igaz, hogy Oroszországban mindenki, vagy legalább a legtöbben meg vannak arról győződve, hogy az orosz nép mindent az abszolutizmusnak köszönhet s az abszolutizmus megszűnése nagy csapás lenne. Azért közfelfutást keltett, hogy néhány nappal ezelőtt Mescerszkij herceg, a Grashdanin kiadója, heves támadást intézett az államépítkezések felügyelősége ellen a lapjában, azt mondván, hogy nem lett volna szabad a felügyelőségnek Szibiria-ba a szibériai vasútpétkezések ellenőrköt küldeni, mert ezek csak akadékoskodtak mindig s minden nyilvános építkezésnek hátrányra válik, ha a kormány nagyon is sok gondot fordít rá.

A cenzúra nemcsak hogy nem kelt ki ez ellen, hanem még polémiába bocsátkozott a herceggel a hivatalos sajtó.

Tavaly, mikor az ország tizennyolcz kormányzóságban dühöngött az éhínség, Mescerszkij herceg annyi szolgálatot tett a reakcionárius kormányoknak, hogy megengedték neki, hogy most az egyszerű kisse szabadabban írjon. Mert tudni kell, hogy Oroszországban a kormány szereti, ha azt mondják rá, hogy kegyes és hogy liberális. Ez az oka, hogy soha vagy legalább nagyon ritkán történik meg az, hogy valamelyik újság ellen megterelő eszközöket használnának azért, mert leleplezések között az állami közigazgatás hibáiról tévedéseiről és igazságtalan voltairól, sőt fordult magfőle némely héttel ezelőtt, hogy az egyik vidéki lapnak a kormány a hivatalos lap első oldalán közöszömet mondott azért, hogy az egyik tisztviselő visszafeléiről lerántotta a leplet, "mert a kormány példás közigazgatást akar s azért köszönettel tartozik mindenkinek, a ki a hibáiról felvilágosítja." Másnap azonban a kerületi prefektus értesítette Oroszországba, a lap szerkesztőjét, hogy ha még egyszer ilyen közöl, akkor megtiltják neki, hogy a lapot egyes példányokban árusítsa. Ez az eset jellemző az orosz liberálisizmra.

Meglehet, hogy az orosz cenzúra csak a kényszernek enged, de Pétervárot és Moszkvában sokkal enlédebb mint a vidéken. Igaz, hogy az utóbbi időben sok olyan kérdés merült fel, a melynek megválaszát akar s a cenzúra sem akadályozhatja meg s a liberális eszmék a Ruszkija Vjedomostól, a Kievjánin és a Nedelja hasábjain mindig találnak szöszölköt. Ezek a lapok szerencsések, mert részint nagy protektorai révén mindig elkerültek a büntetést, részint pedig sokkal ügyesebbek, mint a Ruszkija Shisn, a mely csak öt éves ugyan, de minden évben átvedleni kénytelen, s hol az egyik, hol a másik szerkesztőjét vagy munkatársát küldik az Uraba.

A legutóbbi büntetésért azért kapta, mert kiírta, hogy az ő programja, minden olyan rendszernek ellenszegülni, a mit a Grashdanin vagy a Moszkovszkija Vjedomostzi propagál. Szép pro-

gramm, minden határozatlansága dacára is. Mert a bornit butaságok igazi Csiborasszóit olvasgatjuk naponta ennek a két lapnak a hasábjain. A Grashdaninban jelent meg néhány nappal ezelőtt Mescerszkij herceg naplója, a melyben valóságos önjongó a felett, hogy a «császári mezőgazdasági társaság» a kormányhoz petíciót nyújtott be, melyben a végzet, hogy a borbüntetés a mezei munkásokra nézve töröltessék el, s hogy ezt a kérvényt egyenesen a II. Miklós csár névre címelték. «Hol van törvény, — kiált fel a herceg, — a mely ilyen forradalmi mozgalmat megengedne. Nem tudja a társaság, hogy az ország különböző részeiből intéztek már a kormányhoz ilyen kérvényeket, a melyet a belügyminiszter mind visszautasított, mert állami érdek ügyekkel csak a kormány van joga foglalkozni. A mezőgazdasági társaság azonban mindezzel nem törődik, hanem csak vigan tovább petíciót. Holnap majd azért fog petíciót benyújtani, hogy a kerületi főnököktől vegyék el a bírói hatalmat, holnapután, hogy a vidéki iskolák kivétesseken az égház felügyelől alól. A társaság nyakára egy császári bizost kellene ültetni, a ki ránczba szedné egy kicsit.»

Mindezt a dühöngés azonban nem használ. A liberális lapok száma napról-napra emelkedik, s ezekben egyre-másra találunk leplezett támadásokat a fennálló kormány rendszer ellen. Így főleg a hatalmak szétválasztásának s a decentralizációnak akad sok híve s még a Novoje Vremja is azt írta a minap, hogy «ha tagadhatatlanul nagy érdemei és előnyei vannak is a központosított kormányrendszernek, az európai államok példája mutatja, hogy a decentralizáció bizonyos tekintetben sokkal üdvösebb, mint a Centralizáció.»

Oroszországban a kormány az utóbbi időben halgat azokra a követelésekre, a melyeket az egyes lapok hozza intéztek, s ez főleg a szegényügy rendezésében tapasztalható. A koldulás megszüntetésére nagyon sokat tesznek. Igaz, hogy itt sem a kormánytól indult ki a mozgalom.

A kronstadtí orthodox Szent-András-templom gondnoksága (cerkovnoe popesztelstvo) már tizenegy évvel ezelőtt épített dologházakat a munkanélküli szegények számára s a kormány utána ment s tényleg Szimolenszkben, Tamboban, Szarepovban, Kieyben ugyszólván egészen megszűnt a koldulás. Trónörökös korában maga Miklós csár állt ezeknek a dologházaknak az élén, de most Witte pénzügyminiszter. Az utóbbi időben a következő városokban épültek dologházak: Tver, Jaroszlav, Rjaszan, Vilna, Grodno, Kherzson, Varsó, Nisni-Novgorod, Moszkva, Viatka, Kovno, Archangel, Czarczin és Poltava.

Most pedig az újonnan megalakított földművelési miniszteriumban agrár törvények kidolgozásán fáradoznak.

Gróf Károlyi Gábor emlékezete.

— Az Egyetértés tudósítójától. —

Kegyeletes szép ünnepet rendeztek tegnap vasárnap a fővárosi «Demokrata kör» tagjai, elhunyt tagtársuk, gróf Károlyi Gábor emlékére.

A vigadó kis terme szűfösleg megett a főváros polgárságának színe-jával és a demokratikus eszméket lelkesítő fiatalssággal. Ott volt a díszes közönség közt Wlassics Gyula közoktatásiügyi miniszter, Kossuth Ferencz, Justh Gyula, Eötvös Károly, Herman Ottó, Helfy Ignác, Lakatos Miklós, Tóth János, Olay Lajos, Uray Imre képviselők, Reiser Béla, a váci függetlenségi párt elnöke, a budapesti függetlenségi és 48-as polgárk küldöttsége Molnár Jenő vezetés alatt, dr. Silberstein Adolf, a Demokrata kör elnöke, Vámbéry Armin, Gróf Károlyi, Váicsonyi Vilmos és Wallák Soma, számos fővárosi képviselő, Czeglédvári Bába Molnár Sámuel, Goldstein Izidor törvényszéki bíró s igen nagy számú szép hölgyközönség.

A vendégeket dr. Bán Zeigmund vezetés alatt a «Demokrata kör» százsz bizottságának tagjai fogadták s vezették helyeikre.

Az ünnepet dr. Váicsonyi Vilmos nyitotta meg nagyszabású beszéddel, mely Károlyi Gábornak és a radikális demokraciának dicsőítésével kezdődött. «Bocsásna meg nekünk a kor, — ugymond — hogy halottat ünnepelünk, mikor annyi az élő hatalmas, a ki ünnepelt követel, és az ünnepeltet jutalmazni kész. És bocsásna meg azt is, hogy arisztokratát dicsőítsünk, a ki polgárú lett, és nem polgárt, a kinek sikerült feljutni az arisztokraciához. Gróf Károlyi Gábor már ott nyugszik ősei sírjában, Károlyi Gábor ma temetjük. Arisztokrata volt származása, a főúri sírbanban nyugszik élettelen teteme, de élte a demokraták élete volt, lelke a miénk volt, azért temetjük lelkeinkbe.»

Ezután áttr Károlyi Gábor radikáliszmusának jellemzésére. Az élet volt a demokraciában az ő mester; ezért volt meggyőződése erős és egyéniségével összeforrt. Radikalizmusa korával csak erősbödött, mint minden komoly és igaz radikális politikussal. Rendszeres elmélete nem volt, de volt helyes ösztöne és érzése. Nem volt politikai hadvezér, a ki nagyszabású terveket után indult, de becsület és bátor guerrilla vezér, a ki elszántan és bátran verekedett mindig megleszi lételességet. Az ő élete minden elméletnél jobban megmondja, hogy a radikalizmus, az egyenlő jog, embriesség, férfisság és becsület politikája. A harcmodorban az opportunizmus visszautasítása és a czéliben minden privilegium ledöntése.

Károlyi Gábor életéből vett példák illusztrálja, hogy mennyire megfelelt ennek az ideálnak. Meltalja különösen a véderő vitában s az egyházpolitikai harcokban kifejtett müködését. Sikereinek titkát nem nagy tehetségében, hanem jellem nagyságában kell keresnünk. Az ő őszinteséget senki sem vonhatta kétségbe, mert a társadalmi életben ugyanaz volt, mint a politikában. Demokrata volt, mikor házasságot kötött, demokrata, mikor barátkozott.

Károlyi Gábornak, mint embernek, jellemzésre utóg és politikájának őszinte becsületességét dicsőítve, beszédét így fejezte be: «Egy lelke volt csak. De ez a lélek szép volt, nem és igaz! Élettelen teteme hadd nyugodjék ősei sírjában, lelket tessék lelkünkbe!»

Perczélig tartott a viharos pasz a beszéd után s a szónokot a jelenvöl képviselők lelkesen üdvözölték.

Eötvös Károlyi orsz. képviselő lépett szóhoz a dobogóra. A felédhelt barátáról, a kivel gyermekkor óta a legbizalmasabb belső testvéri kapcsolat fűzte össze, szót megkapó, gyakran megindító hangok. Azok a reminiscenciák, melyeket a néhai testilelki jó barát emlékeiről feljuttatott, gróf Károlyi Gábor igaz képet varázsolnak a halgatókhoz. A történelmre még nem érkezett el az idő. Azok a küzdelmek, melyeknek őt keiten egész életüket szentelték, s mely küzdelemben érdemeket tudtak szerzeni, még nem multak el. Ez az érdemek most még masokat ekesztenek, de a java házára szolgáltak. Majd eljön az idő, a mikor a történetíró tollával írhat a felvölt küzdelekről s akkor Károlyi Gábor képet fogja legelőbb megrajzolni az utókor számára.

Kedves humorral tett vonásokat mond el ezentű Gábor grófról. Kiemei, hogy az osztrákokat mód nélkül gyűlölte, mert őket tartotta a magyar nemzet legnagyobb megrontóinak. Egy ízben — beszéli Eötvös — Olaszországban utaztak. A magukkal vitt magyaros elemozsiából éppen faloztak, mikor egy ur és egy fiatal lány szállt be a kocsiába.

— Kinald meg őket Gábor! — szól Eötvös. — A magyar embernek jó szokása, hogy megkínálja a szomszédait, ha eszik.

— Nem kinalom meg őket! — szól a néhai gróf oldalpillantást vetve szomszédaira.

— Miért nem?

— Mert osztrákok! — volt a válasz.

E névelten gyűlöletnek oka egy epizódra való élénk visszaemlékezés. Az az epizód, a mikor az osztrákok a Károlyi-palotában elfogták és a Njagbejda-be hurcolták Bathányi Lajos gróft, Magyarország új miniszterelnököt. Ezt a jelenetet élénken rajzolja Eötvös, Károlyi Gábor saját szavainak előadásával. Gyönyörű jellemzéssel zárja be Eötvös szép

zésén; különösen az 1859-iki hadjárat után fejtett ki nagy tevékenységet; de a pénzügyi rendezést csak a szabadelvű reformok életbevitelével tartotta lehetségesnek. Szabadelvegért azonban kegyesített lett, sőt voltak olyan ellenségei is, kik az Eynatten-fele sikasztásban részességgel vádolták.

A becsületében megtámadott férfu erre elkecsredésében öngyilkossá lett, április 23-án reggel felmetzett nyakkal halva találtak magán. A vizsgálat tovább folyt s a mint világosság vált Eynatten sikasztása, úgy kiderült Bruck ártatlansága is. Halala után egy évvel hirdették ki a törvényszéki vizsgálat eredményét, melyben elítélik a bűnösöket s megemlékeznek Bruck ártatlanságáról is; s hogy emlékének mintegy elégtételt adjanak, az íleletben igen rokonszenves szavak vannak a szerencsétlen miniszterről. Ennek dacára a közvelemény Bruckot tovább is gyanusította.

Eynatten családja a legnagyobb nyomorba jutott. Feleségét, ki született bárónő volt, 1871-ben Bécsben a 18 éves lányával együtt utcai csavargásért bíró elé állították, a leány ellen zenvilv férfiakkal szemben való illetlen magaviselet miatt is panaszt tett egy rendőr. A szerencsétlen leány rongyos cipőire és szépségére való hivatkozással véde becsületességét, mit a bíróság el is fogadott, s felmentő ítéletet hozott ellenük. A közönség, mely az Eynatten nevet már-már elfeledte, ez eset által visszamelékezett a bűnös apára, s a nagy nyomorba jutott család sorsában a nemezis kezdte látni. A tárgyaláson, midőn a bárónő arról panaszkodott, hogy gyakran ehezik, egy ember közbekiáltott: «Mi harminczötzeten ehezünk az ön fényűzése miatt Magentánál!»

